

Ystäväkirje 1/26

Pääsisäiskuumisia ja -mietteitä Ystävyyden Majatalosta

Tämä kirje koostuu päiväkirjamerkinnöistä pääsiäisen ajan arjesta ja tämän hetken haasteistamme.

Pääsiäinen on minulle tärkeä juhla ja siksi tekstini käsittelee jonkin verran myös kunkin päivän teemoja. Silti en talossamme salli minkäänlaista uskonnollista tai ideologista painostusta. Näistä asioista keskustelemme dialogiryhmissämme, jos siihen on tilausta tai yksityisesti, jos joku sitä haluaa. Erimielisten yhteisön hyvä henki pysyy, kun jokainen puhuu uskomuksistaan nimenomaan sellaisina, eivätkä esiinny asioiden tietäjinä.

Yritän samaan aikaan jakaa jotain työstämme ja pyytää sinulta myös apua siihen.

31.3. Hiljaisen viikon tiistai

Tänään vietimme yhteisöemme jäsenen 25-vuotissynttäreitä. Tasavuotisperinteemme mukaan pidimme hänelle puheen otsikolla seitsemän syytä, miksi kunnioitan sinua. Näiden syiden miettiminen tuo aina esille sen, mikä elämässä on kaikkien tärkeintä.

Lopuksi hän sanoi, että tämä oli ensimmäinen synttärijuhla, joka ei ole täynnä olemassaolon surua. Nyt, kun hän on saanut tukevan otteen tärkeän tuntuista asioista, elämä alkaa tuntua sen verran tarkoitukselliselta, että syntymistään voisi vaikka juhliakin.

Sellaisina hetkinä mekin saamme juhlia Ystävyyden Majatalon olemassaolon tarkoitusta, paikkana, jossa tavalliset arjen askareet ja suhteet tulevat taas tärkeiksi. Kun yhteisöllinen elämä on houkutellut jonkun irtaantumaan vain oman hyvinvoinnin etsimisestä, yhteisen hyvinvoinnin palvelemiseen, elämä alkaa vihdoinkin tuntua täydeltä. Tällaisia elämän mahdollisuuksien avautumisen juhlia saamme aina silloin tällöin viettää.

Oman elämäni tarkoitus ei enää ole näistä juhlista kiinni. Minulle tavallinen arkikin on yleensä täynnä kiitollisuutta siitä, että saan elää mielekästä elämää ihmisten kanssa, jotka aktiivisesti etsivät sitä mikä elämässä on kaunista, totuudellista ja hyvää. Toivoisin kaikille vanhuksille mahdollisuutta jakaa viisauttaan nuoremmille ja oppia uusia asioita heidän kauttaan.

Kutsumme majataloamme nykyään erimielisten yhteisöksi. Se madaltaa kynnystä niille, jotka ovat kokeneet hyväksynnän ja kuuluvuuden olevan ehdollistettu siihen, että on samaa mieltä tarpeeksi monesta asiasta. Sellainen omakin kokemukseni oli nuoruuteni uskovaisissa piireissä. Nyt koen suurta helpotusta voidessani jakaa omia vakaumuksiani ja uskomuksiani ihmisten kanssa, joilla on hyvin toisenlaiset uskomukset elämästä. Se on oppivassa dialogissa elämistä. Voimme olla oikeasti jopa käännäyttävässä vuorovaikutuksessa toistemme kanssa, ilman että kukaan käännäyttää ketään. Harvemmin kukaan vaihtaa vakaumustaan kokonaan toiseen, mutta usein tulemme asioissa uuteen uskoon toistemme vaikutuksesta.

Kello on kolme ja yritän nyt mennä ajoissa nukkumaan, koska huomenna pitää olla TYKSissä jo kahdelta.

1.4. keskiviikko

Kävin tänään lääkarineuvottelussa syöpähoitoni suhteen. Kun yli kymmenen vuotta kilttinä virtsarakon syöpänä hoidettu muuttuikin aggressiiviseksi, siihen kokeiltiin uudenlaista stytostaattihuuhtelua. Hoitovaste oli kuitenkin huono, ja rakkoparka oli vuosien rassaamisen jälkeen

niin arpinen, että laseroiminen ja höylääminen kävi taitavillekin kirurgeille työlääksi. Kaikki vanhat hoitomuodot olisivat olleet vain väistämättömän lykkäämistä, joten minä kysyin päättävältä lääkäriltä mitä hän tekisi, jos minä olin hänen isänsä. Vastaus oli selvä: Rakko ja eturauhanen pois ja hana kylkeen.

Leikkauskuntoni ei ole kovin hyvä, koska pahan astman takia, en ole pystynyt liikkumaan juurikaan ja yskeminen ei ole kovin suotavaa, kun on maha täynnä tikkejä. Prosentin verran potilaita kuolee tähän leikkaukseen, joten minulla on ruhtinaallinen 99% mahdollisuus selvitä siitä hengissä. Kävin vielä viimeisen neuvottelukierroksen rakon omistusoikeudesta. Minä hävisin. Rakko menee patologiisiin tutkimuksiin ja minun pitää tehdä lampunvarjostin jostain muusta materiaalista. Lääkärireissun jälkeen oli kiire kotiin leipomaan leipää seuraavalle hiljaisuuden retriitille.

Onneksi retriitin järjestäjät maksoivat etukäteen, sillä yhdistyksen tilillä oli enää 300 € ja monta tuhatta euroa maksamattomia laskuja. Pitkästä aikaa olemme taloudellisesti miinuksen puolella. Tilauskanta on tänä vuonna ollut poikkeuksellisen heikko. Onko heikentynyt usko talouden kestävyteen vaikuttanut tapahtumien järjestäjien rohkeuteen?

Olemme kertoneet rahavaikeuksistamme vain Facebookissa. Monta vuotta se on riittänyt. Ensimmäiset kaksikymmentä vuotta toimintamme oli suurimmaksi osaksi lahjoitusten varassa. Minä kirjoitin eri aiheista Ystäväkirjeitä, joista saatu taloudellinen palaute auttoi talon ostossa ja mahdollisti toimintamme. Kun aloimme harjoittaa omaa ansaintaa, verottajan kanssa tuli ongelmia. Nykyään saamme kuitenkin voittoa tuottamattomana yhdistyksenä varainkeruun lisäksi harrastaa myös normaalia kaupankäyntiä ja palvelujen myymistä, kunhan maksamme alvit. Näin on hyvä.

Soilen ja minun kuukausiansiomme ovat vähän päälle tonnin luokkaa, joten meitäkään ei voi moittia voiton tavoittelusta. Emme halua muuttua liikeyritykseksi, emmekä voi jäädä vain lahjoitusten varassa toimivaksi yhdistykseksi. Onneksi emme myöskään ole jättäytyneet valtiollisen tuen varaan. Silloin meitä ei enää olisi. Tämä on minusta vastuullinen tapa tehdä mitä voimme pysyen samalla riippuvaisina muidenkin avusta.

Näin me voimme tarjota täällä kuntoutuville nuorille mielekästä tekemistä, jonka kautta voivat itse osallistua saamansa avun kustantamiseen. Samalla oppivat uusia taitoja. Monille keittiötaitojen opetteleminen alkaa munankeiton salaisuuksista. Tavoitteena on kuitenkin, että jokainen oppii tekemään yhden ruoan niin hyvin, että osaa valmistaa sitä vaikka viidellekymmenelle. Moni on täällä oppinut myös aivan uusia remppataitoja. Eräskin arkkitehdin ammatista uneksiva suunnitteli ja rakensi pihallemme kanalan. Ennen kaikkea täällä oppii tekemisen rohkeutta, joka on kaiken uuden osaamisen alku.

Leivät on leivottu, saunat on saunottu ja Soile on nukutettu. Tänään ei tullut ketään edes aprillattua. Minusta oli tarpeeksi hauskaa kuulla, kuinka mökkinaapurimme oli tikkaiden avulla kiivennyt korkeaan puuhun ja potkaissut vahingossa tikkaat pois altaan. Puhelimestakin oli akku sammunut. Onneksi yksi talkoolaisistamme kuuli hänen avunhuutonsa ja riensi nostamaan tikkaat takaisin. Tänään oli mukava nähdä taas Jesseä, joka täällä toivuttuaan lähti opiskelemaan diakoniksi. Sen kautta hänelle aukeaa monenlaisia mahdollisuuksia palvella lähimmäisiä.

2.4. Kiiristorstai

Tänään kirjoitin seuraavan kirjani mahdolliselle kustantajalle vähän melodramaattisen kirjeen. Hän on parhaillaan lukemassa vielä kertaalleen siivoamaani käsikirjoitustani toista kertaa, päättääkseen ottaako sen julkaistavaksi. Kirjan työnimi on: *Ex-Fundamentalistin Tunnustuksia. Metamoderni Johdanto Aikuisten Raamattuun*. Kerroin hänelle tulevan leikkaukseni pienestä vaaramomentista ja sen vaikutuksesta kirjan nimeen. Jos ehdin kuolla ennen kirjan julkaisemista, toivon sen nimeksi *Ex-Fundamentalistin Testamentti*. Sellaisena minä tämän kirjan koen, vaikka jäisinkin henkiin.

Kirja on perusteellinen tilinteko sen raamattufundamentalismien kanssa, jonka kasvatettavaksi itse synnyin.

Osoa tästä kirjasta olen kirjoittanut ainakin 15 vuotta, ja intensiivinen loppuöskentely kirjaksi kesti kolme vuotta. Viimeinen rutistus tuntuu vieläkin oikean lonkkani kolotuksessa, joka säteilee polveen asti. Kymmenen päivän ajan istuin vähintään kahdeksan tuntia tietokoneen äärellä tavoitteena siivota tekstini ainakin 30 sivua lyhyemmäksi. Kirja on nyt alle 400 sivua ja minulla jääpussit housuissani. Istuminen ei enää tunnu mukavalta.

Minulle tärkeintä ei ollut vain fundamentalistien uskomusten ja käytänteiden purkaminen, vaan tulevaisuususkon rakentaminen. Se ei ole ollut ihan helppoa. Monen muun lailla podin nuoruudessani synkkää tulevaisuusangstia. Silloin sitä ruokittiin ”raamatullisilla” maailmanlopun ennustuksilla. Nyt niitä ruokitaan tieteellisillä maailmanlopun ennustuksilla. Uutisnarkkarina päivittäiset raportit eri sotatantereilta, synkistyvät talousennusteet ja omakin rahapula koettelevat uskoani parempaan tulevaisuuteen. Depressiivinen pessimismi olisi taipumuksilleni sopivampi elämänasenne.

Tänäänkin olen kuunnellut, kuinka **Trumpia** on verrattu Jeesukseen ja toisaalta Vanhan testamentin Esteriin, joka aikanaan pelasti juutalaiset persialaisen hovimiehen suunnittelemasta joukkotuhosta. Tämä vallan sokaisema näennäiskristillinen hulluus on yhtä masentavaa katseltavaa kuin kotimainen Räsästely homojen kelpaamattomuudesta Jumalan valtakuntaan. Tällaisen raamattufundamentalismien aiheuttama mainehaitta koko kirjasarjalle harmittaa minua kovasti.

Ei ihme, että moderni ja postmoderni uskontokritiikki on ennustanut kristinuskon kuolevan omiin hulluuksiinsa. Tällainen pessimismi sopii hyvin kiirastorstein tunnelmiin. Viimeisellä aterialla opetuslastenkin usko tulevaisuuteen oli aika miinuksella. Ironista kyllä, heidän pettymyksensä johtui siitä, että Jeesus kieltäytyi olemasta heidän odottamansa militaristinen heimomessias, joka polkisi alleen kaikki vääräuskoiset sortajat. Nyt Jeesusta mainostetaan juuri sellaisena pyhien sotien sankarina, jollainen hän ei kaksituhatta vuotta sitten halunnut olla.

Kristillinen usko ei silti ole lakannut puhuttelemasta ihmisiä. Kristikunnan rumistakin kasvoista huolimatta, Jeesuksen esimerkin mukainen tapa elää ja rakentaa tulevaisuutta on kahden vuosituhannen ajan ollut jatkuvan tuotekehittelyn alla. Jumala valtakunta on *open-source* -ohjelma, jonka kehittämiseen osallistuvat oppimattomat maallikot ja kaikkien tieteiden edustajat jokaisesta kulttuurista kaikkina aikoina. Se on vanhoista uskomisen koodeista oppivaa ja niistä uusia sovellutuksia luovaa. Se on itseään tutkivaa, epäilevää ja korjaavaa kokonaisvaltaista elämää, joka kuroo historiaa ja huomista yhteen jatkuvasti inkarnoituvaan Jumalan tahtoon maan päällä.

Jumala ei ole lakannut syntymästä ihmiseksi. Uskon, että Jumala haluaa edelleen seuraajiansa kautta valistaa kasvonsa koko maailmalle. Tulevaisuus kuuluu niille, jotka uskaltavat olla sekä kriittisiä että rakastavia. Mikään uskonnollinen perinne ei ole tuottanut Raamatun kaltaista avointa ja lisääntyvässä määrin itsekriittistä kertomussarjaa siitä, miten Jumalan vaatimaksi luultu väkivalta vähitellen paljastetaan myyttisten peitetarinoiden alta ihmisyyhteisön omaksi väkivallaksi.

Nekin, jotka syyttävät länttä valkoisen miehen ylivallassa ja peräänkuuluttavat monikulttuurista yhteiskuntaa, saavat kiittää myös **Paavaliala** ja **Pietaria**, kahta ex-fanaatikkoa, joiden identiteetti oli aiemmin sidottu vain yhteen etniseen ryhmään ja uskomusjärjestelmään. Ankan itsekriittisen prosessin jälkeen he ensimmäisinä alkoivat Jeesuksen inspiroimina unelmoida yhteenkuuluvuudesta, jossa etnisyys, sukupuolisuus, sosiaalinen status tai kansallisuus eivät enää määräisi kenenkään arvoa ihmisenä. Siihen Jeesuksen uskonto- ja kulttuurikriittinen opetus heitä kutsui.

Minä toivon ja pidän hyvin mahdollisena, että me elämmekin vasta esikristillistä aikaa. Unelmani aikuisesta kristinuskosta on samalla aavistus siitä, mitä mahdollisesti on tulollaan modernin ja postmodernin vaiheen jälkeen. Ei siitä ole mitään takeita, mutta mahdollisuuksia historiallisesti

aikuisempaan kristillisyyteen meillä kyllä on. Kirjassani kutsun sitä metamoderniksi uskovaisuudeksi, uudeksi vaiheeksi fundamentalismin, modernin ja postmodernin jälkeen. Sen sanallinen visioiminen oli tämän kirjan itselleni innostavin ja antoisin puoli.

Hiljaisuuden retriitti on alkanut ja minä huvitan itseäni kuvittelemalla mitä nyt tapahtuisi, kun naapuri huutaisi apua jonkun puun latvasta. Pysyisivätkö meditoijat uskollisina meditatiivisille tiloilleen, vai antautuisivatko he juosten auttamaan miestä puussa.

3.4. Pitkäperjantai

Aamulla saatoin Soilen yhteiselle lomamatkalle lastensa kanssa. Työ Ystävyyden Majatalossa on 24/7/12 eikä Solella ole montaa lomaa ollut. Viime kesänä järjestimme pari tyhjää päivää, jolloin pitäisimme lomaa omassa kodissamme. Se onnistui hyvin, paisti että sairastuimme flunssaan ja vietimme loman sängyssä. Tänä vuonna sovimme, että joka maanantai on Soilen sapatti. Silloin joku toinen hoitaa aamupalaverin ja vastaa puhelimeen. Se on auttanut häntä palautumaan ja hoitamaan omaa hyvinvointiaan.

Soile sai aikanaan lahjaksi terveydenhuollon ammattihenkilöasetuksen mukaisen psykoterapeuttikoulutuksen, UWE/Bristolin psykologian laitoksen alaisuudessa. VALVIRAN päätöksen mukaan se ei oikeuta psykoterapia nimikkeen käyttöön. Asiasta on muutama oikeudenkäynti vielä käymättä loppuun. Asia on harmillinen, koska moni hyvin koulutettu jää sen takia ilman toimeentuloa ja vielä useampi jää ilman tehokasta terapiaa. Nyt Soile on saanut lahjaksi myös sovittelijakoulutuksen Helsingin Psykoterapiainstituutissa. Se täydentää hänen osaamistaan terapeuttina ja yhteisöelämän ohjaajana. Olen yhteisten vuosiamme aikana nähnyt, kuinka hänen osaamisensa ja luontaiset taitonsa täydentävät omaa kokemustani. Ihailen hänen kykyään auttaa ihmisiä tarinoittamaan menneisyyttään terveemmin, ja suunnittelemaan tulevaisuuttaan järkevästi. Hänen ohjauksessaan moni on saanut uuden otteen elämästään.

Koulutus on kuitenkin vaatinut aika paljon panostusta työn ohella. Siksi hänellä oli tärkeää säästää rahaa päästäkseen reilun viikon lomalle meren äärelle. Olen siitä tosi iloinen, vaikka itse en lomaa kaipaa. Astmani takia en edes jaksaisi matkustamisen vaivoja. Jään huolehtimaan siitä, että hiljaisuuden retriittiläiset eivät pidä liikaa ääntä ja kerään voimia uuden kirjaprojektin aloittamiseen. Tekee mieli kirjoittaa kateudesta ja kadehtittuna olemisesta. Siitä ei paljon kirjallisuutta ole, vaikka kateuden voimia pidetään jo kulutusyhteiskunnan moottoreina.

Meillä päivää on vietetty kanalaa siivotessa. Viikonloppuna on tarkoitus hakea **Kaarle Suuri** ja hänen haaremsa talvihoidosta takaisin pihallemme. Olenkin jo kaivannut heidän seuraansa. Kohta siirryn pihalle aamukahville ja katson kuinka kaikki lyllertävät luokseni Hesaria lukemaan. En tiedä ovatko kissamme heitä kaivanneet, mutta hyvin ne ovat tulleet toimeen toistensa kanssa.

Lapsuudessani ei pitkänä perjantaina saanut tehdä mitään hauskaa, eikä onneksi mitään työtäkään. Silloin piti eläytyä Jeesuksen pitkään piinaan, jonka hän kuulemma kärsi meidän puolestamme. Olen kasvanut melko yleisen teologian alla, jonka mukaan Jeesuksen kuolema selittyy Jumalan tinkimättömien vaatimusten kautta. **Anselm Canterburylainen** systematisoi sen katolisen kirkon opiksi 1000-luvulla: Jeesus lepytti Jumalan vanhurskaan vihan olemalla täydellisen kuuliainen isälleen loppuun asti. Samalla hän maksoi Jumalan vaatiman hinnan kunnianloukkauksesta, jota ihminen ei pystynyt maksamaan. Protestantit korostivat, että Jeesus otti meihin kohdistuvan Jumalan vihan itse kannettavakseen ja sillä tavalla lepytti isän vihan ja vapautti meidät tuomiosta. Näin universumin moraalinen perusjärjestys säilyy samalla, kun ihminen pelastuu.

Tämä teoria eri versioineen ei kyseenalaistanut Jumalan vihaa tai hänen uhria vaativaa väkivaltaansa. Ne olivat aina kuuluneet Jumalan oletettuun olemukseen. Jonkun on aina maksettava verellä. Muuten anteeksiantoa ei ole.

Muistan kun ensimmäistä kertaa aloin epäillä tätä pääsiäiskertomuksen selitystä. Tunsin, kuinka palleani alkoi kiristyä pelosta, kun aloin ihmetellä miksi Jumala ei voinut tai halunnut antaa anteeksi ilman, että joku maksaa siitä verisen hinnan. Sekään ei tuntunut kovin vakuuttavalta, että Jumala Jeesuksessa kantoi oman vihansa. Jäljelle jäi silti kaksikasvoisen Jumalan, jossa toinen oli vihainen ja toinen lepytti vihaista. Se tuntui liian kömpelöltä pääsiäistapahtuman selitykseltä.

Olivatko juutalaiset ja roomalaiset vain sokeita statisteja suuressa sovintouhrinäytelmässä, jota Jumala ohjasi, koska hän itse sitä tarvitsi? Olisiko Jumala jäänyt kyvyttömäksi tai haluttomaksi antamaan anteeksi, jos Jeesusta ei olisikaan tapettu? Pitikö Hänen purkaa vihaansa sijaiskohteeseen voidakseen muuttaa asennettaan niitä kohtaan, jotka olivat häntä vastaan rikkoneet? Uskaltaako näistä asioista uskoa toisin joutumatta kadotukseen?

Kun viime yönä kuuntelin pääsiäiseen liittyviä podcasteja, huomasin että juuri tämä jumaluuteen sisäänrakennettu väkivaltaisuus on pääsyy siihen, että monen on vaikea uskoa kristittyjen Jumalaan. Monelle siitä on tullut kristittyjen omaa väkivaltaisuutta vakavampi kompastuskivi. Mitä uskovien henkisestä väkivallasta, hylkäävyydestä ja kostonhaluisesta toiminnasta, sellainenhan ihminen on aina ollut, mutta jos Jumalakin on pohjimmiltaan sellainen, on parempi elää ilman häntä.

Vihdoin on alkanut perusteellinen teologinen työskentely, jonka tarkoituksena on purkaa kristinuskon ytimeen rakennettu kiusallinen kaksinaismoraali: Meillä on Jumala, joka kieltää väkivallan käytön ihmisiltä, mutta sallii sen itselleen. Harva pappi uskaltaa kuitenkaan saarnoissaan avata näitä kysymyksiä, vaikka itse niiden kanssa taistelisi. Näitäkin kysymyksiä käsittelen julkaisua odottavassa kirjassani. Samaan vaikeaan pakettiin kuuluu Vanhan testamentin Jumalan väkivaltaisuus ja näiden tekstien vaikutus tämän päivän Israelissa, Palestiinassa ja Iranissa.

Kaiken keskellä oli virkistävää kuunnella **Paavi Leo XIV:n** arvosteleman uskonnollisen retoriikan käyttämistä sotimisen innoittajana. siteeraavan Jesajaa: ”*Vaikka te rukoilemistanne rukoilisitte, minä en teitä kuuntele, koska kätenne ovat veren tahrinat.*”

Kansa oli 700 v eKr. hätää kärsimässä, koska heitä uhkasi Assyrian imperiumi, johon kuului myös nykyinen Iran. Nytkin Israelin uhka tulee samalta suunnalta, ja nytkin veristen käsien peseminen tarkoittaa samaa: ”*Lakatkaa tekemästä paha. Opetelkaa tekemään hyvää, tavoitelkaa oikeudenmukaisuutta, puolustakaa sorrettua, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa.*” (Jes 1:15-18)

Googlekin kokeili alkuun Jesajan ohjeiden seuraamista omaksumalla eettiseksi tunnuslauseekseen: *Don't be evil*. Myöhemmin he korvasivat sen varovaisemmalla julistuksella: *Do the right thing*. Googlen emoyhtiö Alphabet Inc. kokeilee nyt versiota: *You can make money without doing evil*. Kuinka hyväksi maailma voisikaan muuttua, jos kaikki tekoälyä rakentavat yhtiöt ottaisivat edes tuon yksinkertaisen ohjeen tosissaan.

Majatalon arjessa yritämme seurata Jesajan yksinkertaista eettistä minimiä: *Lakatkaa tekemästä paha. Opetelkaa tekemään hyvää*. Usein tuon reseptin alkuosa on kaikkein vaikein.

4.3. Tyhjä lauantai

Kirkkopyhissä pääsiäisen dramatiikka keskittyy lähinnä ensimmäiseen ja kolmanteen päivään. Siihen, mitä ihmiset tekivät Jeesukselle perjantaina ja mitä Jumala teki Jeesukselle kolmantena päivänä. Minä huomaan viime vuosina samaistuneeni eniten tyhjään välipäivään, jolloin uskonnolliset unelmat rikkoutuivat lopullisesti. Lapselliset fantasiat Jumalasta, joka pelastaa kaikesta kärsimyksestä meni konkurssiin. Tämä oli katastrofaalisen epäonnistumisen ja häviön jälkeinen päivä. Jumala ei suojellut ketään, eikä ollut kenenkään kanssa.

Tämä päivä on jumalista tyhjä. Tämä on toivosta karrelle palaneen ateismin päivä. *Miksi, miksi, miksi!?* Jeesuksen viimeiset sanat kaikuvat opetuslasten kolkon yksinäisyyden tyhjiltä seiniltä. Juudas teki tästä päivästä lopullisen johtopäätöksen hirttämällä itsenä.

Jälkikristillinen sekularisoitunut kulttuurimme elää juuri nyt pitkäperjantain jälkeistä tyhjää päivää. Jumala, johon uskoimme, on kristikunnan käytöksen ja asenteiden kautta osoittautunut väkivaltaiseksi. Jumala ei näytä puuttuvan yhdenkään viattoman uhrin kohtaloon. Kosmoksessa ei näytä olevan enää mitään muuta jäljellä kuin se, mitä ihminen tekee toiselle ihmiselle ja planeetalle, jolla elää. Se ei ole lohduttava näky.

Silti hyvyyttä, kauneutta ja totuuden rakkautta on maailmassa niin paljon, että minun on vaikea kuvitella historiasta parempaa aikaa, jossa mieluiten haluaisin elää. Olen täällä nähnyt niin monen ihmisen peruvan itsemurha-aikeensa, koska arjessa kohdattu hyvyys on tehnyt vaikeankin elämän tarpeeksi haluttavaksi.

Tämän päivän Hesarissakin oli kaksi artikkelia ihmisitä, jotka ovat *lakanneet tekemästä paha, ja opetelleet tekemään hyvää*. Laulaja **Virpi Kätkä** kertoo, miten hän oli päättänyt lopettaa pahan puhumisen ex-miehestään **Tauskista** ja ylipäänsä kaikista. Sen sijaan hän lähti lukemaan papiksi ja tutkimaan miten Pyhä Henki vaikuttaa arkeen. Samassa lehdessä Lääkäri, pomo, opettaja, sosiaalityöntekijä ja äiti kertovat mitä tekoja ovat hävenneet, katuneet ja pyytäneet anteeksi. Siitä se alkaa.

Tulevaisuuden hengellisyys merkitsee minulle yhteistä pyhän lukutaidon harjoittelua, jossa opimme oikeasti katsomaan mitä näemme, kuuntelemaan hälyn takaa kuiskaavaa kutsua ja kohtaamaan toistemme ensivaikutelmien ja imagojen perähuoneissa. Kenties uudenlainen jumaltietoisuus ei ole kaiken yläpuolella vaan rikkinäisen arjen kipeässä keskiössä. Se ei ole hurmoksellinen huippukokemus tai kaikesta irtaannuttava valaistuminen, vaan uudenlainen kyky taipua toistemme puoleen.

Olemme tulleet tietoisiksi siitä, että kaikista lajeista olemme kyvykkäimpiä altruistiseen yhteistyöhön, jossa kokonaisuuden menestys mitataan heikoimman hyvinvoinnilla. Jeesuksen kuolemattoman opetuksen ja esimerkin kautta ihmiskunnan tarina voi vielä muuttua kateellisesti kilpailevien kuluttajien tragediasta kertomukseksi pelastavasta palvelemisesta. Sellaiseen syntisten solidaarisuuteen ja erimielisten yhteenkuuluvuuteen evoluutiomme on luultavasti tähdännyt aikojen alusta asti.

En enää katsele ympärilläni nähdäkseni onko toivoa. Aikuisena olen valinnut toivomisen velvollisuudekseni edellisten sukupolvien toivoja kohtaan, jotta voisin välittää toivoa paremmasta myös lapsilleni ja heidän jälkeläisilleen. Tämä hengellinen ja pragmaattinen idealismi ei ole tyhjää haaveilua vaan tarkoituksellisissa olevan kulttuurin täyttämistä uhmakkaalla toivolla.

Tänään kanalan remppaaminen jatkui. Senkin rakentaminen, kanojen hankkiminen ja niistä huolehtiminen antoi aikanaan yhdelle nuorelle toivoa paremmasta elämästä. Eläinten rakastaminen on hyvän tekemisen harjoittelemista tavalla, joka vähitellen muuttuu rohkeudeksi rakastaa ja palvella myös ihmisiä.

6.3. Pääsisäissunnuntai

Tänään saimme vihdoinkin Kaarle kukkomme haaremeineen taikaisin pihallemme. Heti tiesivät mistä mennä kaapimaan toukkia ja matoja. He saavat vaeltaa tontillamme vapaasti koko päivän. Illalla he osaavat palata kesämökilleen nukkumaan. Välillä ovat tepastelleet sisälle osallistuakseen hiljaisuuden retriittiin. Olen niin onnellinen heistä. Lapsuuteni kotipihalla oli kiukkuinen kukko, joka heti kävi kimppuuni, jos lähestyin kanojen reviiriä. Kaarle on pasifistinen herrasmies, joka suojelee sotimatta.

Kun illalla olimme menossa ruokaostoksille pakumme alkoi yskiä. Saimme sen nykien kulkemaan huoltoasemalle asti. Tosin nykyiset huoltoasemat eivät enää vastaa nimeään, kun sieltä ei löydy edes alkeellisia työkaluja. Onneksi saimme hälytetty avuksemme kaverin, joka on aikanaan suorittanut yhdyskuntapalvelua luonamme. Hänellä on alan osaamista ja paljon auttamisen halua. Hätäapu auttoi kotipihalle asti. Huomenna hän lupasi tulla paikan päälle vaihtamaan tulpat ja tarkastamaan löytyykö muita vikoja.

Minä yritin yöllä syventyä pääsiäisen teemaan katsomalla *The Chosen* sarjan pääsiäistä käsittelevät osat. Se oli pettymys. Yhdysvaltalainen Jeesuksen elämästä kertova sarja oli minusta poikkeuksellisen onnistuneesti luonut tulkinnallista narratiivia siitä, miltä Jeesuksen elämä opetuslasten kanssa mahdollisesti näytti. Minusta uskovaisten tekemät elokuvat ovat yleensä vaivaannuttavan naiivia uskonnollista propagandaa. Tämä sarja onnistui nerokkaasti kuvaamaan esimerkiksi kliseiseksi vitsiksi muuttunutta tarinaa siitä, kuinka Jeesus käveli vetten päällä. Välillä yhdysvaltalaisen kulttuurin naiiviudet värittävätkin kerrontaa, mutta eivät pilannet kokonaisuutta. Elokuvan tapa kuvata Jeesuksen aikaista kulttuuriakin on kohtuullisen uskottava. Pääsiäisen tapahtumat muuttuivat sarjassa kuitenkin ylituiksi teologisiksi kliseiksi, jotka eivät enää puhutelleet, eivätkä houkuttelleet oivaltamaan mitään uutta.

Minä uskon, että olemme vieläkin Jeesuksen opetuksen, kuoleman ja ylösnousemuksen salaisuuksien ymmärtämisen alkuvaiheessa. Ehkä tämä kaksituhattu vuotinen kristillisyyden historia on vasta kömpelöä ja lapsellista maidon juontia ja pikkulasten riitelyä. Ehkä koko kirjakokoelman moniulotteinen ymmärtäminen, siitä tehtyjen tulkintojen tuotekehittäminen ja koko elämää kattava soveltaminen on vasta alussa. Ehkä emme eläkään uskon jälkeistä aikaa, vaan sen kristillisen uskon nuoruutta, joka kutsuu meidät mukaan uuden maan ja uuden taivaan rakentamiseen – ei siksi, että meillä olisi kaikki hallussamme, vaan siksi, että siitä huolimatta uskomme, toivomme ja rakastamme.

Olit sitten ateisti, agnostikko tai fundamentalisti, sinäkin kuulut siihen uskoon, joka on koko ajan tulollaan. Halusit tai et, osallistut sen luomiseen mitä ihmiskunta huomenna toivoo ja miten se elää uskoaan todeksi. Tekoälykin osallistuu tähän luomiseen, kun se rakentaa itseään kaiken sen varaan mitä olemme tähän mennessä oppineet uskomaan.

Voi olla, että **Trumpin** edustama nationalistinen ristiretkikristillisuus, joka pääsiäisen kunniaksi uhkaa shiamuslimeja helvetin tulella ylistäen samalla pilkallisesti Allahin nimeä, mustaa kristillisyyden maineen koko maailmassa. Voi olla, että sotaministeri **Hegstedtin** puheet amerikkalaisista sotilaista taistelemassa Jeesuksen puolesta Iranissa taannuttaa muitakin armeijoita keskiaikaisiin uskonsotiin. Siinäkin tapauksessa haluan kuulua kristikuntaan, joka kääntää tuhoon johtavan hulluuden uudeksi mahdollisuudeksi elää hyvää elämää maan päällä vielä satoja tai tuhansia vuosia. Siemenet siihen ovat jo maassa, eikä jokainen kasvualusta ole pelkkää kivikkoa. Suuret ja pysyvät suunnan muutokset ovat menneisyydessä vaatineet monen sukupolven hidasta kääntymistä kohti parempaa. Nopeasti vaihtuvien trendien maailmassa emme ehkä huomaa kuinka hitaasti olennaiset muutokset edelleen tapahtuvat.

Väkivaltaisen ja rakkaudellisen historiansa tunteva kristikunta on ääni menneisyydestä. Se tunnistaa tämän päivän mahdollisuudet ja kantaa viisautta tulevaisuuteen. Se tietää omasta kokemuksestaan, kuinka hitaasti ihmiset oikeasti ymmärtävät jotain uutta. Siksi se on myös kärsivällisesti odottava ja toivova toimija maailmassa.

Historiallinen etäisyytemme Jeesuksesta kasvaa koko ajan, mutta silti huominen voi viedä meitä lähemmäksi sitä historiallista Jeesusta, joka koko ajan inkarnoituu seurakuntansa ja sen kriitikkojen kautta omaan todellisuuteemme. Ehkä syvällisin ja kokonaisvaltaisin Jeesuksen tunteminen ja kaikki mitä se myös psykologisesti, sosiaalisesti ja poliittisesti merkitsee, toteutuu vasta tulevaisuudessa. Siksi voimme tulevaisuudessa olla vielä enemmän ja syvällisemmin historiallisen Jeesuksen seuraajia kuin hänen opetuslapsensa koskaan olivat.

Jotain sen kaltaista radikaalia rakkautta keskinäisiksi vihollisleireiksi polarisoitunut maailmamme joka tapauksessa tarvitsee.

6.4 Tiistai. Toinen pääsiäispäivä.

Liikuttavan avulias kaveri tuli kuin tulikin korjaamaan autoamme, vaikka hänen auton tankki ja kukkaro olivat melkein tyhjiä. Tämä oli persaukisten keskinäistä solidaarisuutta, josta jäi hyvä mieli, vaikka diagnoosi olikin aika karu. Huomenna saatamme saada yhden pihallamme seisoneen jämäauton katsastukseen. Muuten pitää pyytää naapurilta apua kauppareissuille.

Tätä se on monen suomalaisen köyhyyden rajoilla eläminen. Heti kun joku menee rikki, ollaan jo miinuksien puolella. Minulla on onneksi ollut lapsuuteni kodin myynnistä sen verran perintörahoja, että olen pystynyt monesti paikkaamaan talon hätätilanteita. Nyt ne eivät riitä nykyisen hätätilanteen hoitamiseen. Nyt täytyy taas isosti pyytää työmme ystäviltä apua.

Verrattuna työmme kahteenkymmeneen ensimmäiseen vuoteen, tilanteemme ei suinkaan ole katastrofaalinen. Minä vieläkin muistelen sitä jatkuvaa konkurssiuhan alla elämisen tuskaa, joka tuntui fyysisenä kipuna palleassa. Vieläkin ihmettelen, että me tosiaan selvisimme siitä. Työmme ja taloutemme on nyt paljon terveemmällä pohjalla ja tulevan kansainvälisen laman aikana meitä taas tarvitaan tavallista enemmän.

Kun ihmisten usko hyvyyteen ja kauniimpaan tulevaisuuteen on koetuksella, joka kylässä ja korttelissa tarvitaan ystävyiden majataloja, jotka sitkeiden ukrainalaisten mummojen lailla istuttavat yhdessä puita ja kukkia maahan, jota rakastavat.

7.4. Keskiviikko

Viime kesänä hankkimamme käytetyn auton kone on luultavasti vakavasti vaurioitunut. Meitä auttanut kaveri oli sitä mieltä, että se on viimeksi tehdyn huollon vika. Mene ja tiedä. Hän lupasi lähteä asiaa ajamaan. Minut joku huoltoliike kuitenkin puhuisi pöydän alle ja laittaisi kunnialoukkaussytteen perään.

Käytin mainitsemani jämäauton katsastuksessa. Ajokieltoon meni, mutta naapuri lupasi pienet viat korjata. Auto oli jäänyt minulle, koska yritin yksityisesti auttaa yhtä toipujaa hankkimaan itselleen auton. Erinäisistä syistä hän ei sitä kuitenkaan hoitanut, ja auto jäi minulle. On minulla luottavaisena ihmisenä näitä kämmejä tapahtunut aiemminkin. Toissa talvena lainasin suureen hätään 1500€ kaverille, joka osoittautuikin poikkeuksellisen lahjakkaaksi satusedäksi. Ne rahat jäivät kasinoon, eikä kaveri koskaan kehdannut tulla takaisin taloon.

Yksinäisyys ja tarkoituksettomuuden tunne, johtaa monet hakemaan jännitystä erilaisista peleistä. Siitä helvetistä on tosi vaikea päästä irti. Silti olemme vasta nähneet senkin ihmeen, että nuori isä löysi täältä voimaa lopettaa pelaamisen ja ryhtyä vastuulliseksi isäksi. Tarkistin asian vähän aikaa sitten ja hän on tosiaan pysynyt kaidalla tiellä, vaikka rahapula aina tekee pelaamiskiusauksen akuutiksi. Hänen lapsensa tulevat vielä olemaan ylpeitä isästään. Siitä ole varma.

Sain juuri kirjallisen loppupalautteen yhdeltä yhteisön jäseneltä, joka ei ole työtä löytänyt, mutta on täältä lähdettyään kiertänyt auttamassa muita. Se pitää hänet vapaana yksinäisestä ja lannistavasta melankoliasta, johon on ollut taipuvainen:

”Olin neljä vuotta asunut tilanteessa, joka alkoi tuntua tylsältä ja raskaalta. Kuulin ystävältäni Ystävyiden Majatalosta ja ajattelin että ehkä minun pitäisi harjoitella olemaan ihmisten kanssa sen verran juurevasti, että voisin solmia ihan oikeita ja hyviä suhteita. Niin kävikin, että opin muiden ihmisten kautta löytämään uutta sisäistä varmuutta ja itseluottamusta, joka mahdollisti yhteyden luomisen hyvin epätodennäköisiin ystäviin.

Tietenkin oli aluksi haastavaa sopeutua niin erilaisten ihmisten keskelle ja löytää paikkansa heidän seurassaan. Oli kuitenkin antoisaa huomata, et mullahan on taitoja jaettavaksi ja ne sopivat tänne yhteisöön. Minua auttoi paljon, että sain osallistua Majatalon yrittäjä henkiseen ympäristöön ja olla osa sen toimintaa. Opin olemaan arjessa joustavampi. Minun ei tarvinnut tietää ja osata kaikkea, koska opin myös pyytämään.

Sen olen myös huomannut, että sitä mukaan, kun ihmissuhteet ovat tulleet todellisemmiksi ja elämä mielekkääksi, en ole enää kaivannut päihteitä. Se on aika iso juttu mun elämässä.

Majatalon uusia ihmisiä kehottaisin etsimään jonkun luovan kanavan itsensä ilmaisuun. Minä ainakin iloitsin siitä, että sain toteuttaa paljon toimivia ja mielestäni esteettisiä juttuja, joista minua myös kiiteltiin.

Majatalossa eläminen on ajoittain vaikeaa ja haastavaa, mutta ristiriitojenkin keskellä saa mahdollisuuden kasvaa ihmisenä. Se on auttanut minua myös syventämään suhteitani perheeseeni.

Mielelläni tulen kesäksi sinne taas puuhastelemaan. Olen muitakin ihmisiä nyt autellut, kun olen enemmän luottanut siihen, että minusta on hyötyä ja tekemistäni arvostetaan.”

Työmme on pitkäjänteistä, emmekä koskaan ole tehneet mitä tilastoja onnistumisprosentteista. Eivät ihmiset ole meille pisteytettäviä projekteja. Tämän päivän Hesarissa referoitiin tutkimusta, jonka tulokset vahvistivat sen, mistä kirjoitin jo parikymmentä vuotta sitten Ystäväkirjassani [Terapia ja Parantava kohtaaminen](#): Terapiasuhte on parantava tai vahingoittava käytetystä menetelmästä huolimatta. Hyvällä terapiasuhteella tarkoitetaan terapeutista allianssia, eli luottamusta, yhteistyötä ja kokemusta ymmärretyksi tulemisesta. Juuri sitä me yritämme rakentaa, ennen kuin sitoudumme pidempiaikaiseen yhteisön jäsenyyteen uuden tulokkaan kanssa.

LOPUKSI MUUTAMA AVUNPYYNTÖ:

1. **Uusia tapahtumia.** Tilaukset on tänä vuonna yllättävän heikko ja siksi taloutemme on pitkää aikaa reilusti miinuksella. Kalenterissamme on vielä useita vapaita viikonloppuja ja arkipäiviäkin. Jos siis olet järjestämässä TYKYpäiviä, seminaaria, kurssia tai juhlaa, ota ihmeessä meihin yhteyttä.

Lisätietoja: [Vuokraa kurssi- tai juhlatila - Ystävyyden Majatalo](#)

2. **Uusia yhteisön jäseniä.** Läpikulkuyhteisömme jäsenet ovat taas kerran löytäneet tiensä opiskeluun, työelämään tai muuten vain yleishyödylliseen tapaan elää. Siksi meillä on ainakin 5 yhteisöpaikkaa vapaana. Jos itse haluat harjoitella yhteisöelämää tai tunnet jonkun, joka voisi siitä hyötyä, tutustu erimielisten yhteisömme tarjoamiin mahdollisuuksiin.

Meillä ei myöskään olen vakituista yhteyttä mihinkään nuorten kanssa työtä tekevään järjestöön, joka voisi suositella meitä omille autettavilleen. Jos olet mukana sellaisessa tai tunnet sellaisen, niin suosittelen meitä. Voisimme tutustua lähemmin.

Lisätietoja: [Yhteisöasuminen - Asunto yhteisöstä - Ystävyyden Majatalo](#)

3. Kesällä olet tietenkin tervetullut **lomailemaan tai talkoilemaan.** [Tapahtumakalenteristamme](#) näet mitä täällä kulloinkin meneillään.

Auta kertalahjoituksella tai vakituella:

Tiedot lahjoittamista varten:

Osuuspankki: Kohtaaminen ry

FI81 5410 0220 4035 16

viite: 7773

MobilePay: #35390

Helpot ohjeet kuukausilahjoitukseen pankkikohtaisesti löydät nettisivuiltamme:

<https://ystavyydenmajatalo.fi/tue.../kuukausilahjoitus/>

Poliisihallituksen lupa nro: RA/2020/470.

Keväisin terveisin: Daniel ja Soile & Kumppanit.